Sınıf Mücadelesi

Aylık İşçi Gazetesi

05 Ocak 2019

Sayı: 247

Fiyatı 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Asgari ücret zammı hayat pahalılığının çok gerisinde

Asgari ücret artışını medyada bu şekilde duyuran haber sitesi, tepki üzerine haberi sildi. Tüm diğer ülkeleri dolar ile gösterip Türkiye'de lira verip göz boyamasının dikkatlerden kaçacağını düşünmüş olmalı. Bu çarpıcı örnek asgari ücrete ilişkin gerçeği anlatıyor. Artışa karşın asgari ücretin dolar karşılığı yıllık 4.350 lira.(dolar 5.30 lira)

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Asgari ücret;, 2019 yılı için 2.020 lira oldu. 6 milyon ücretliyi doğrudan, diğer çalışanları ve emeklileri dolayla olarak etkileyen asgari ücrete %26.05 oranında, 417 lira zam yapıldı. Her zamanki gibi patronların istediği rakama imzalandı.

Patron temsilcisi, 2 bin liranın üzerini kabul etmeyiz demişti. 2 bin liranın üstüne enflasyon zammı isteyen hatta Fransa örneğini veren Türk-İş başkanı da uslu uslu imzayı bastı. 2016'da asgari ücretin TÜİK rakamının altında açıklanması gündeme getirildiği için bu sefer TÜİK, rakamlarını buna göre ayarlamıştı. Asgari geçim tutarını 'ağır' statüdeki işlerde 2.213 lira 40 kuruş, 'orta' statüdeki işlerde 1978 lira 80 kuruş, 'hafif' statüdeki işlerde 1841 lira 40 kuruş olarak tespit etti. Sanki kuruşlarla bir şey satın alınabilirmiş gibi, hatta bir liraya bir şey satıyormuş gibi…

Bütün bunlar, sanki ince hesaplar yapıldığı izlenimi vermek için. Oysa bu rakamlar işçiyi, sadece karnı doyurulması gereken bir varlığa indirgiyor. İşçilerin sosyal ihtiyaçları yokmuş gibi düşünülüyor. Patronların, işçinin sırtından aldığı kâr, kasalarında biriken para, devletin kestiği vergi hiç gündeme getirilmiyor.

Asgari ücretin üzerine AGİ eklendiğinde, evli ve 3 çocuklu bir işçinin eline, "135 lira" fazla; 2.155 lira geçecek. Çocuk başına aylık 45 lira; yeter de artar bile...

Asgari ücretin artış oranı, bugün için resmi enflasyon rakamı civarında görünüyor. Aslında bu tam bir aldatmaca. Bugüne kadar, gelecek enflasyona göre hesaplanıyordu, çünkü hiç tutmasa da enflasyonun düşeceği ileri sürülüyordu. Oysa açıklanan ekonomik programda önümüzdeki yıl enflasyonun %20'nin çok üstünde olacağı şimdiden öngörülüyor. Zaten bugün bile mevcut enflasyon; işçilerin ücretlerinin üçte birini harcadıkları gıda fiyatlarındaki artış, çok daha yüksek. Erdoğan'ın açıkladığı indirimle bile elektirik ve doğalgaza daha fazla zam geldiğini faturalardan görüyoruz. Demek ki zam oranı, işçi sınıfının bugünkü satın alma gücünü korumaya bile yetmeyecek. İşçiler, yoksullaşacak.

Buna karşın Erdoğan, asgari ücret üzerinden patronlara yapılan tüm teşviklerin devam edeceğini, hatta süresinin uzatılacağını açıkladı. Bu teşviklerin uzun bir listesi var, asgari ücretin önemli bir kısmı patronun kasasından değil, devletin kasasından çıkıyor. Ancak işçinin ürettiği tüm kâr, elbette patronun kasasına giriyor.

İşte böyle bir düzende, işçi sınıfının büyük çoğunluğunun yaşam düzeyi, üyesi olmadıkları sendika bürokratları ve patronlar tarafından belirleniyor. Devlet de işçileri bu ücrete mecbur kılmak için her türlü kısıtlamayı yapıyor. İşçi sınıfının daha iyi yaşam, hayat pahalılığından korunmak için mücadele etme hakkı elinden alınıyor. (01.01.19)

Emekçinin Gündemi

İşçinin karşısında AKP-CHP birliği

İzmir'de her gün 500 bin insan taşıyarak kent içi ulaşımı sağlayan ve İzmir Büyükşehir Belediyesi ile TCDD Genel Müdürlüğünün yarı yarıya ortak kuruluşu olan İZBAN'da 10 Aralıktan bu yana grev var. İşyerinde örgütlü Türk İş'e bağlı Demiryol İş Sendikası üyesi işçiler, grev öncesinde TCDD yönetiminin verdiği son teklifi oyladı; 320 işçi kabul etmeyip grev istedi, sadece 6 işçi teklifi kabul etti. Son teklif, sendikanın talebinden uzak, bir önceki %12-16 zam teklifinden 50-100 lira daha fazlaydı.

İZBAN'da, makinist, tekniker, teknisyen, istasyon operatörü, gişe çalışanı olmak üzere toplamda 342 işçiyi yakından ilgilendiren TİS görüşmelerinde Demiryol İş Sendikası ilk yıl için %27 zam, ikinci yıl ise enflasyon oranında zam ve 112 günlük ikramiye talep ediyor. Sendika, ayrıca sürüş ve vardiya tazminatları da talep ediyor.

Bir önceki TİS görüşmelerinde de %11 zam teklifi nedeniyle yine kasım 2016'da greve çıkılmış, 8 günlük grev sonucunda taleplerin bir kısmı kabul edilmişti. İZBAN işçilerin bir kısmı, hükümetin kadroya geçiş düzenlemesinden de yararlanamadı. İZBAN bünyesinde çalışan taşeron 500 özel güvenlikçi ve 200 temizlik işçisi, kadroya alınmadı.

CHP'li İzmir Büyükşelir Belediye Başkanı Kocaoğlu, Kılıçdaroğlu, CHP'li belediyelerde asgari ücret 2.200 lira olacak vaadini söylediği bu günlerde işçilerin yüksek zam talebinde olduğunu söyleyerek greve desteği engellemeye çalıştı.

Sendikanın açıklamasına göre İZBAN'da en düşük işçi maaşı bin 883 lira, en yüksek işçi maaşı sosyal haklar dahil 2 bin 389 lira. 54 işçi asgari ücretle çalışıyor. Sendikanın açıkladığına göre "bir tekniker İstanbul Ulaşım'da 3 bin 657 lira, Bursa Ulaşım'da 3 bin 829 lira, TCDD'de 4 bin 143 lira" ücret alıyor. İşçilerin CHP'nin vaatlerine güvenmeyip oy vermemede haklı gerekçeleri olduğu açık.

Diğer yanda AKP'li bürokratların başında buluduğu Demiryoları yönetimi grevi kırmak için taşeron işçileri trenlerde makinist olarak çalıştırıyor. İZBAN'ı mahkemeye veren sendika, grevde çalıştırılan 14 makinistin 7'sinin, TCDD'den emekli, İZBAN'da eğitmen kadrosundaki taşeron olduğunu, diğer 7'sinin temizlik şirketinde eğitmen kadrosunda göründüğünü belgeledi. İZBAN'daki bir makinistin iki katı çalışıyorlar; yarım saat aralıkla 24 sefer yapılıyor. Makinistlerin günlük çalışma süresi aralıklarla günde 12 saati buluyor; arada istasyonlarda dinlenmeye çalışıyor.

Ankara'daki YHT katliamından sonra demiryollarında güvenliğin tartışıldığı bu günlerde, şehirlerarası trenlerin de geçtiği bu hatlarda, her türle kurala aykırı şekilde trenlerin bu şekilde çalıştırılması, yöneticilerin, bürokratların aymazlığını anlatıyor. Bir de hangi partiden olursa olsun, işçilerin, yoksulların haklarına, güvenliklerini bakış açılarının birbirlerinden hiç farklı olmadığını gösteriyor.

Hükümete bağlı TCDD ile CHP'lı belediye yönetiminin, tam da belediye seçimleri öncesi işçi düşmanlığında bu kadar uyum içinde olması şaşırtıcı gelmesin. (01.01.19)

YHT kazası; insan değil para önemli

Ankara'daki YTH kazasının, hattın sinyalizasyon sistemi yapılmadan kullanılmasından kaynaklandığı açık. Ulaştırma bakanı bu nedenle kazanın hemen ikinci günü “sinyalizasyon demiryolları için olmazsa, olmaz değil” diye açıklama yapmıştı.

Bu açıklama, hattın açılışını 24 haziran seçimine yetiştirmek için güvenliği hiçe sayan siyasilerin; başta Erdoğan olmak üzere dönemin başbakanı Yıldırım'ın, ulaştırma bakanı ve altındakilerin hiç sorumluluk almayacaklarını anlatıyor. Hiç bedel ödemeyecekleri için aynı şekilde devam edecekler ve yeni sözde kazalar olacak.

Bunu Pamukova'daki ölüm ve yaralanmaların siyasi, idari karar verici olarak sorumluluğu olanların bedel ödememesinin sonucu, benzerinin yaşanmasıyla görüyoruz. Tam aksine o dönem ulaştırma bakanı olan Binali Yıldırım, yükselmeye devam etti; başbakan, meclis başkanı oldu. Oysa aynı hattın, biraz daha geç açılması ve biraz daha para harcanarak işletilmesi riski en alta indirecekti.

Bu düzende kâr dışında hiç bir şeye önem verilmiyor; her şeyi var eden işçilerin, gençlerin, sıradan insanların önemi yok. Yeni havaalanı daha açılmadan, alanda gençlere sözde festival yapıldı. Oysa işgüvenliğinin birinci kuralı; inşaat alanına girilmezdir! En gözde siyasetçiler, iş güvenliği kurallarını bilerek, isteyerek, patronların çıkarları için ihlal ediyor. Böylece patronlara iş güvenliği masrafından kurtarıyor, emekçilere de patronları sonuna kadar destekledikleri mesajını iletiyor.

Ankara'da ölümlere, yaralanmalara, tren hattının tahrip olmasına neden olan kazayı önleyecek olan sinyalizasyon sisteminin ihalesinin yapıldığı ama ihaleyi alan patronların, alt taşeronlara paylaştırmayı bitiremediği için yapılmadığı sosyal medyada ifade edildi. Yani önce can değil, önce para; her sözde kazanın
arkasında olduğu gibi. (01.12.18)

Önce sipariş, sonra fabrika

Askeri ana bakım fabrikasının işletme hakkının 25 yıl özelleştirilmesi kararına karşı Harb-İş ve Türk-İş, 714’ü işçi olmak üzere 927 personelinin iş güvencesi için üzüntü açıklaması yapınca, medyada hemen bir kampanya başladı; fabrikanın modernizasyonu için yapıldığı söyleniyor.

Önümüzde yaşanacakları tahmin etmek zor değil çünkü benzerini, nisandan sonra satılan 13 şeker fabrikasında yaşadık.
Şimdi iki sorun gündemde; işçi hakları ve üretim.

Satılan fabrikalarda toplam 3 bin 822 memur, kadrolu ve geçici işçi, 5 bin taşeron çalışıyordu. İşçilerin eylemlerine rağmen birkaç ay içerisinde yaklaşık 530'u taşeron 2 bin işçi çıkarıldı, bazısı emekli edildi.

Pancar köylüsü ve nakliyeciler de etkilendi. Elbistan'da şeker pancarı kar altında kaldı. Afşin'de, Göksu'da çiftçi ekinini teslim edemedi, "Silolar dolu" dendi. Afşinli bir çiftçi, sosyal medya üzerinden paylaştığı videoda, fabrika almadığı için tarlasında kalan 600 ton pancarı görüntüledi.
Afyon ve Çorum fabrikalarında "Palet bozuldu" denilerek alım geciktirildi. Gecikme, şeker pancarından üretilen şeker oranın düşmesine neden oluyor. Türkiye’deki toplam şeker üretiminin yarısı gerçekleştiren bu fabrikalarda üretimin düşmesi, ithalatın yolunun açılması demek. Satışın hemen ertesi ayı olan martta, Bakanlar Kurulu, GDO’lu olduğu bilinen nişastalı şeker kullanımını %50 arttırma yetkisi çıkardı. Zaten Gıda ve Tarım bakanımız, dünyanın en büyük şeker üreticilerinden ABD’li şirketin Türkiye temsilcisi. Planlar tıkır tıkır işliyor.

Şimdi benzeri olacak. Özelleştirilecek askeri fabrikada, çok övünülen Altay Tankı üretilecek. Üretim sözleşmesi Erdoğan’ın adamı AKP’li Ethem Sancak’a ait BMC’ye verildi. Ethem Sancak, önce işi aldı, sonra da işi yapacağı fabrikayı alacak. İşte besleme nurjuvazi böyle oluyor. (02.01.19)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan, Suriye'de siyaset mi değiştiriyor?

Erdoğan'ın Suriye'nin Kürt bölgelerine yeni bir askeri operasyon planını açıkladığı günlerde ABD başkanının Suriye'deki askerini çekeceğini duyurması, ardından askeri operasyon yapılması planlanan bölgeye Suriye ordusunun girmeye başladığının görülmesi, Suriye'nin geleceğine ilişkin yeni bir tartışma başlattı.

Her şeyden önce ABD tarafından İŞID'e karşı savaşta, sonra da bölgede Rusya ve İran işbirliğinin etkisine karşı kullandıkları Kürt silahlı güçleri ve kitleleri tarafından öfkeye yol açtı. Türk devleti ve ordunun yöeticilerinin Kürt düşmanı ve Kürtleri katletmekten çekinmeyen siyaset ve uygulamaları karşısında, korumasız kalacaklar. Kürt kitleler bir kez daha önderlerinin yanlış siyasetinin kurbanı olabilir. Geçmişte bir çok kez, Irak'ta, İran'da, Suriye'de ve Türkiye'de bir emperyalist güce dayanarak başka bir güce karşı çıkmaya çalışma yolu izlediler ve her seferinde ihanete uğrayıp yarı yolda bırakılıp katledildiler. Umarız bu kez, bu korkunç aşamaya gelinmez.

Aksi yönde, ABD askerinin çekilmesinin, Türkiye'yi operasyona değil, varolan askerlerini de çekilmeye zorlayacağını söyleyenler de var. Suriye için siyasi çözüm sürecinin başladığını söyleyen emperyalist güçler, masa başında anlaşıp kullandıkları daha alt güçlerden kurtulmak istiyor olabilir. Böyle bir karardan en çok Türkiye, İran ve Suudi Arabistan gibi ülkeler etkilenecek.

Başka bir görüş Türkiye'nin askeri operasyonu yapacağına ilişkin. Tüm medya o kadar hevesli ki günlerce sınırda beklediler, sonra baktılar hareket yok geri döndüler. Bu moral bozukluğu ve başka nedenlerle askeri operasyon lafının, seçim için söylendiğini ileri sürenler oldu. Kesin olan, AKP oy kaybına neden olan ekonomik krizi gizlemek için milliyetçi bir hava yaratıyor.

Her şey bir yana ABD'nin kararı, Erdoğan ile anlaşmalı. ABD, Afganistan'dan, Irak'tan da asker çekeceğini açıklamış ancak buralardaki asker sayısı arttırılmıştı. Suriye'de de aynısı olabilir. Asker çekme açıklaması, sadece siyase destek için olsa bile olabilir. Ancak buradan çıkan durum; bugüne kadar Suriye'de Rusya siyasetine yakın duran Erdoğan'ın artık ABD safına geçtiği, ABD'nin çıkarlarını gözetmeyi öne alacağıdır.

Suriye'de ABD çıkarlarına yakınlaşmak için Erdoğan acaba hangi tavizi aldı, karşılığında ne verdi?

Erdoğan için Kürtlerin bağımsız ya da özerk bir devlet kurma hakkından daha temel sorun, içinde bulunduğu ekonomik darboğaz ve Akdeniz'deki doğal gazdan pay alamaktır. Suriye'nin sınır bölgeleri, zaten yağmalandı, zenginlikleri, ordunun da desteğiyle talan edildi. Dokuma fabrikaları, çimento fabrikaları, zeytinyağı, petrolü, başka güçlerin yaptığı gibi AKP çevrelerince yağmalanmış durumda.

Üstelik, yağmalanan ve geçim olanağı kalmayan bu bölgelere 700 bini aşkın Suriyeli geri döndü, daha fazlasının dönmesi için çalışma yapılıyor.

Erdoğan, ABD ile silah anlaşmaları yapıyor, emperyalist sermayeye dünya ortalamasının çok üstünde çok yüksek oranda üstelik dövizle borçlanarak faiz ödemesi yapıyor, daha da yapacak. Emperyalist liderlerin ülkelerinde izledikleri siyasetin aynısını kendi ülkesinde izliyor; onlarla birlik olduğunu gösteriyor. Trump'un "artık başkaları savaşacak" açıklamasında olduğu gibi Suriye'de verilen görevleri yapmaya da hazır. Daha ne yapsın! 25.12.2018

MHP'nin işçi düşmanlığı tavan yaptı

Asgari ücret zammı tartışmasında, Fransa'da sarı yelekliler mücadelesi doğru olarak örnek gösterilince MHP'nin başındaki Bahçeli, işçi düşmanı yüzünü gösterme fırsatını kaçırmadı.

Erdoğan, oy kaygısıyla 7 milyon asgari ücretliyi kızdırmamak için ağzını açmadı ama

zaten, onun yerine artık bu tür işleri MHP yapıyor. Bahçeli, sanki iktidardaymış gibi konuşuyor ve oy kaygısı da taşımadığı için zam için mücadele edecek işçileri "aç yatmakla" tehdit etti. Bu sözleri, işçi sınıfı mücadelesinden ne kadar çekindiklerini de anlatıyor.

Bahçeli, seçimlerde oy almanın peşinde değil; partisinin taraftarları için koltukları seçmenlerden değil, AKP'nin vereceklerinden alacak. Bu nedenle Erdoğan ne derse yapmaya, hatta önünde yatmaya, siper olmaya hazır olduğunu gösteriyor. Böylece daha fazla kırıntı alacak.

Aynı zamanda, eğer işçi sınıfı mücadeleye başlarsa, her türlü baskıyı destekleyeceğinin de mesajını veriyor. Bu yolla, düşük zam ve işçilere baskı için hem iktidarı hem de patronları da cesaretlendiriyor.

İşçi sınıfı içerisinde milliyetçi duyguları nedeniyle MHP'yi destekleyen bir çok insan var. Ancak bir işçinin, kendisine bu kadar düşman siyasetler savunan, destekleyen ve fırsatı olduğunda izleyen bir partiyi desteklemesi, çelişkili bir durum. Bu çelişkiye neden olan milliyetçilikter. Oysa gerçekte MHP'nin milliyetçiliği ile işçilerin milliyetçiliği arasında fark var. MHP, Türk olsun olmasın sadece güçlüleri, patronları, zenginleri, kendisi gibi düşünenlerin çıkarını bir milliyetçilik yapıyor. İşçi sınıfının milliyetçiliğinin bununla ilgisi yok. Ancak, ne olursa olsan sonunda milliyetçilik, işçileri kendisine düşman bir siyaseti desteklemeye götürüyor.

Sadece bu yanılgıya götürdüğü için bile milliyetçilik, işçi sınıfının desteklememesi gereken bir siyaset.

İşçi sınıfı, tek bir ülkede değil tüm dünyada bütündür. Türk işçiler, Almanya'da çalıştı, çalışıyor. Suriyeli işçiler, artık fabrikalarda yan yana çalışıyor. İşçilerin milliyeti değil, sınıfı var.

Bu nedenle milliyetçi siyasetlerin peşinden gitmeyi bırakıp sınıf siyasitini izlemek gerekli. (02.12.18)

Grev Düşmanı Erdoğan

Hatırlanacağı gibi Erdoğan, OHAL'ın kaldırılmasını isteyen patron örgütlerine Nisan 2018'de verdiği yanıtta "Bir tane fabrikada grev söz konusu oldu mu? Böyle bir şeyde anında müdahalemizi yapıyoruz. Ve OHAL anında çözüm kaynağı oluyor. Huzurun olduğu bir ortam var, böyle bir ortamda bunlar OHAL'ın olmamasını tavsiye ediyorlar. Tezgah bozulacak o yüzden, size biz bu tezgahı bozdurmayız!" gibi laflar ederek bir grev düşmanı, işçi düşmanı olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Geçen Aralık ayı sonunda Haliç Kongre Merkezinde düzenlenen AKP İstanbul İl Başkanlığı teşkilat toplantısında konuşan Erdoğan, bu defa kendisinden önce İBB başkanı olan CHP'li Nurettin Sözen'e sataşarak nasıl grev düşmanı olduğunu yeniden hatırlattı. Erdoğan, Sözen'in "Grevi olmayan bir toplumda yaşamaktansa, çöp yığınlarıyla demokrasi içinde, sendikası, toplusözleşmesi olan bir düzende yaşamayı yeğlerim diyorum" sözlerini hatırlattı ve yanıt olarak da şunu söyledi: "Biz geldik. Bizimle beraber grev denilen olaylar ortadan kalktı… Şimdi grev yok. Eğer grev olmuyorsa demek ki işçinin hakkını veriyorsun…"

Herhalde Erdoğan, Türkiye'de değil başka bir dünyada yaşıyor! İşçilerin nasıl sömürüldüklerini, sefalet ücretleriyle geçinmeye çalıştıklarından hiç mi haberi yok! Bir de hatırlatmakta yarar var: AKP hükümetlerinin iktidarda bulunduğu 17 yıl içerisinde, altında Erdoğan'ın imzasının bulunduğu 15 kararnameyle cam, metal, madencilik, petrokimya vb. işkollarında 292 bin 740 işçiyi kapsayan grevler önemli grevler yasaklandı.(04.01.2019)

Uluslararası Gündem

Trump ve Suriye: Emperyalizmin iğrenç hesapları

"Askerlerimizin geri eve dönme zamanı geldi. Kız ve erkek gençlerimizin, erkeklerimizin geri dönmesi, hemenden geri dönmesi gerekiyor. " Trump, resmen Suriye'nin Kuzeyinde bulunan 2 bin ABD askerinin geri çekilmesini 19 Aralıkta attığı bir tweet ve video ile duyurdu.

Bu duyuruya ilk şaşıranlardan birisi de onun savunma bakanı Jim Mattis'tir. Çünkü o birkaç hafta öncesine kadar ABD askerlerinin geri çekilmesinin söz konusu olmadığını söylüyordu. Mattis yalanlandığı için hemen istifa etti ve onun ardından da cihatçılara karşı uluslar arası mücadele temsilcisi olan Brett McGurk da istifa etti.

Trump attığı bu gibi tweetler ile ve aniden, en yakın danışmanlarına bile danışmadan, tavır değiştirmelerle diplomasi yapmaya alışkındır. Yaptığı bu tercihte ülke içi siyasetin ağır bastığının belirleyici olduğu kesindir. Trump 2016 yılı seçim kampanyası sırasında dış ülkelerde bulunan ABD askerlerini geri vatana getireceğini söz vermişti. Ama seçildikten sonra ise Trump da diğer ondan önce seçilen siyasetçiler gibi ayni siyaseti uygulamaya devam etti. Hatta Afganistan'a ek olarak 4 bin tane ABD askeri göndermişti. Trump şimdi böyle gürültülü bir şekilde Suriye'den çekileceğini ve de Afganistan'daki asker sayısını yarı yarıya azaltacağını açıklayarak ona oy veren seçmen kitlesinin yeniden gönlünü almak istiyor.

Ama ABD'nin bu siyaset değişikliği ayni zamanda Suriye'deki güçler dengesi değişikliğinin yeniden değerlendirilmesinin ardından yapılıyor. 2014 yılı yaz aylarından itibaren İslam Devleti grubuna karşı bir askeri harekat başlatılmıştı ve ABD yaptığı bir siyasi tercih sonucu Suriye'nin Kuzeyini denetimleri altında bulunduran Kürt milis güçlerine askeri ve silah desteği verdi. Kürt milisleri Suriye devletinin zayıflamasını fırsat bilerek bu bölgede güçlendiler ve ABD'ye verdikleri hizmet karşılığı olarak, onun desteğiyle bu bölgede bir özerklik kurarak bir tür hakimiyetlerini kuracaklarını ümit ettiler.

Ama ABD yöneticilerinin Kürtlere verdiği bu destek Türkiye Başkanı Erdoğan'ın tepkisini çekti. Erdoğan yıllardan beri kendi ülkesinde Kürtlerin ulusal hakları için verdikleri mücadeleyi şiddetli bir şekilde bastırıyor ve de Suriye sınırları içerisindeki Kürt milislerine karşı askeri harekatlar düzenliyor.

Bugün Trump müttefiki Türkiye ile daha az sorun yaşamayı tercih etmiş gibi görünüyor ve eski ilişkilere dönmek istiyor görünüyor. Bunu daha rahat yapabildiği görünüyor, çünkü şimdi artık İslam Devleti milis güçleri uğradıkları ağır askeri yenilgiler sonucu kısa vadede bir tehlike oluşturmuyorlar. Trump, Erdoğan ile anlaştığını ve artık "Türkiye ile birçok konuda, özellikle de ticari konularda ve Suriye konusunda birlikte davranmaya" hazır olduklarını duyurdu. Bunun anlamı ise, ABD artık eski Kürt müttefiklerini terk ediyor ve onları Türk ordusunun yaptığı hazırlıklardan sonra onlara karşı yürütebileceği askeri baskılarla baş başa bırakıyor.

Kürt milisleri ABD'nin yedek güçleri olarak hareket ettiler, ama şimdi ABD onları kendi hallerine terk edip Türkiye ile olan çıkar ilişkilerine öncelik veriyor. Emperyalizmin yerel savaşlarda bazı kitleleri kendi çıkarları için iğrenç bir şekilde maşa olarak kullanması ilk defa olmuyor. Ortadoğu'yu ve hem de başka bölgeleri kaosa sürükleyen de bu emperyalist siyasetler olmuştur. (28.12.2018)

Evanjelist Kiliseleri: Sermaye Tanrısının Hizmetinde

İki büyük seçim kapmayası siyasi alanda gittikçe artmakta olan evanjelist kiliselerinin etkilerini ortaya koydu. Bu kiliseler eski bir asker olan Bolsonaro'nun Brezilya'da Başkan seçilebilmesi için oynadığı rolü gösteriyor. ABD'de ise bundan iki yıl önce zafer kazanan gerici milyarder Trump'ın seçilebilmesi için dinci çevrelerin ve özellikle de evanjelist çevrelerin oynadığı önemli rol vardır. Hatta bu geçen Kasım ayındaki seçimlerde Cumhuriyetçi Parti'nin yenilmesini büyük boyutlarda sınırlayan bu dinci çevrelerdir.

Geçmişti bu Hıristiyan kiliselerin etkileri çok yaygındı ve şimdi de yeniden etkileri artıyor ve bunlar arasında Hıristiyan evanjelistlerin etkileri önemli boyutlarda arttı. Bu evanjelist dini gerici kilisenin savundukları temel fikirlerin kaynağı gerici Katolik kiliselerden geliyor. Ama onlar şimdi rekabet halindedirler ve son birkaç on yıl içerisinde evangelistler Katolik çevrelerin önemli bir kesimini kendilerine çektiler.

Bu evanjelist çevrelerin etkilerinin son yıllarda artmalarının önemli nedenlerinden biri de devletin son yıllarda gittikçe emekçilerin yararlandığı kamu sağlık hizmetlerinin ve eğitim hizmetlerinin kısıtlamasına bağlıdır. Evanjelistler sıkça yoksul çevrelere devletin yapmadığı bu kamu hizmetlerini yetersiz ve kalitesiz de olsa sunuyorlar ve böylece çevrelerini genişletiyorlar. Örneğin özellikle Haiti ve son yıllarda bayağı yoksullaşan eski SSCB ülkelerinde yoksul kitleler için bu hizmetler bir can kurtaran simidi rolü oynuyor.

Hatta Fransa gibi bir ülkede bile son yıllarda sınıf bilincinin gerilemesi sonucu bazı yoksul çevrelerde bu tarikatlar uygun bir zemin buldukları için güç kazanıyorlar. Çünkü kapitalist sömürünün insanlık dışı şartları, bencillik, ırkçılık vb nedenlerle tamamen yoksul ve çaresiz kıldığı bazı çevreler bu tarikatların tuzağına düşüyor. Bu tarikatlar bu çaresiz insanlara, eğer iyi ibadet edelerse ve gereken gayreti gösterirlerse hayatta başarılı olabilecekleri fikrini aşılıyor. Bu da burjuvazinin, dini yönleri hariç, yaydığı ideolojidir.

Fransa'da 650 bin civarında evanjelist kilise taraftarı var. Yani Protestanların üçte biri kadarlar. Bu rakam da giderek artıyor. Şimdi her 10 günde bir yeni bir evanjelist kilisesi açılıyor ve şu anda sayıları 2500'ye tırmandı.

Brezilya'da bu dinci akım hızlı bir şekilde büyüyor ve neredeyse Katolik akımı geçip ülkenin en büyük dinci akımı olmak üzeredir. Bu gerici dinci akım o kadar büyümüştür ki şimdi sadece Bolsonaro gibi gerici siyasetçilerin da ötesinde bazı sol çevreler de ona kur yapmaya başladı…

Evanjelist kiliseler ilk önemli büyümelerini ABD'de gerçekleştirdiler. Bu kiliselerin gelir kaynakları bir ölçüde üyelerinin bağışlarından gelse de esas gelir kaynakları zengin burjuvalardır. Çünkü bu burjuvalar inanç nedenlerinden çok siyasi nedenlerden dolayı bunu yapıyorlar ve de üstelik yaptıkları bağışları vergilerden düşüyorlar. Örneğin bazı zenginlerin özel TV kanalları var ve bunlar sürekli yaygın bir şekilde bu dinci fikirleri yayıyorlar ve de bu TV çevrelerine lüks bir hayat imkanı sunuyorlar.

ABD'de evanjelistlerin çoğunluğunu oluşturduğu ve tutucu Protestan ve Katoliklerin de katıldığı bir oluşum 1979'da kuruldu. Bu oluşumun ileri gelen sözcülerinden biri olan Jerry Farwell (2007'de vefat etti), onlarca yıl boyunca TV kanallarında gerici fikirleri savundu. Bu kişi hem Vietnam savaşını aşırı bir şekilde savunan hem siyahilere karşı olan bir ırkçı, kürtaj ve homoseksüel düşmanıydı. Bu kişi " ateistlerin, feministlerin, kürtajı savunanların, homoseksüellerin ve siyahilerin haklarını savunanların ölümcül 11 Eylül 2001 terörist saldırılarından sorumlu olduklarını" savunuyordu.

Bu akım (Evanjelistler) ayni zamanda işçi düşmanıdır. Örneğin Falwell "sendikalar ücret zamları isteyeceklerine İncil'i okumalılar" gibi söylemlerden çekinmiyordu. Ama Falwell'in oğlu, babasının yerine dinci Liberty Üniversite'nin başına geçti ve dini konularda örnek olmayan Trump'ı destekledi… Evanjelistler de tıpkı Trump gibi kapitalist toplumun adaletsizliklerini ve eşitsizliklerini savunuyorlar.(21.12.2018)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Devrimciler ve sarı yelekliler hareketi

Bu metin 8-9 Aralık tarihlerinde (Macron'un yaptığı 10 Aralık konuşmasından önce) yapılan Lutte Ouvriere kongrsinde onaylandı. LDC no 196
Sarı yelekliler harektinin son evrimi
Daha önce de belirttiğimiz gibi bu hareket istisna bir olay değildir. İçişleri Bakanığının verdiği rakamlara göre (17 Kasımda 287 bin , 24 Kasımda 166 bin ve 1 Kasımda 136 kişi yürüşlere katıldı) bu harekette bir azalma görülüyor. Ama 1 Aralıkta da görüldüğü gibi bu hem karalılığı devam ediyor hem de sosyal bir patlama olasılığı içeriyor. Çünkü bir tarafta vurp dökenler ve diğer tarafta çok efendi sarı yelekliler diye bir gerçek yoktur. Cumaertesi günü tutuklananları tüm hafta boyu sorgulayan savcılar bunu somut olarak gördüler. Onlar mahkeme önüne çıkan insanların vurup kıranlar, yağmacılar, baş kaldıranlar olmadıklarını, sadece işçiler, zanaatkarlar, teknisyenler, geçici işlerde çalışanlar ve de çoğunun küçük kentlerden gelen insanlar olduklarını gördüler.
Bir sosyal isyan yaşanıyor ve bu da bir şiddet içeriyor. Bunun en anlamlı olanı Champs-Elysees'de yaşananlar değil, Puy-en-Velay'de ve diğer orta boy kentlerde çok uzun zamanda beri ilk defa yaşanan barikatlar kurma olayıdır. Bazı hasarlara ve şiddet olaylarına rağmen bu hareket kamu oyu tarafından büyük bir desteğe sahiptir. Tabi ki bu durum değişebilir, ama şu ana kadar bu hareket büyük bir kamu oyu onayına sahiptir.
Bu hareket sınırlı olsa da bizm için çok zengin dersler içeriyor. « İnsanlar hiçbir greve katılmamış olsalar bile, siyasetle hiç ilgilenmesler bile beklenmedik bir anda ve şekilde harkete geçebilirler ve isyan edebilirler» gibi değerledirmeleri sıkça yapıyoruz. İşte şimdi bunu yaşıyoruz ! Sarı yeleklilerin bir çoğu ilk defa hayatlarında eyleme geçtiler ve üç haftadan beri dışarda soğuğun ve yağmurların içinde yaşıyorlar ve de hükümetin yapmış olduğu tüm tavizlere rağmen geri adım atmıyorlar. Onlar da açıkça belirtiyorlar, eğer hükümet bir ay önce geri adım atmış olsaydı bu hareket olmayacaktı. Bu bugün artık çok geçtir, çünkü talepler sadece vergiler ile sınırlı olmayıp İSF (zenginlere yapılan vergi indirimi) ve CSG (emeklilere uygulanan ek vergiler) ve asgeri ücret ile sınırlı değil. Hareket devam ettiği ölçüde de sarı yeleklilerin talepleri daha da artıyor, çünkü onların süre içerisinde öz güvenleri artıyor.
Bu hareketlilik karşısında hükümet hep bir adım geride kaldı : o bir taviz verdiği anda kitleler yeni bir talep ileri sürüyor. Tabi ki tüm bunlar küçük bir seviyede oluyor, ama yine de bu olayların derinliğe doğru gittiğini gösteriyor ve de gereçekten devrimci bir ortamda nasıl hızlı gelişmeler olabilceğini de gösteriyor.
Bu hareketin en önemli görünümü ortaya çıkan kararlılıktır. Hayatlarında ilk defa kitlesel eylemlere katılan bu kitle tüm sendika yöneticilerinin toplamından daha da kararlıdır. Sendika yönetimlerinin gelenekleri ve emekçilere aktardıkları gelenekler ; önce gidip valilikten izin alıp güzergah belirlemek, genellikle emekçilerin yüzünü bile görmedikleri sendika liderlerinin tertiplenen genel toplantılara gelip güzel laflar etmeleri vb. şeylerdir.
Tabandaki emekçiler sendikanın önerdikleriyle veya önermedikleriyle hemfikir olmadıklarında başka bir şeçenekleri yok gibidir. Bu nedenle de şu sıralar en büyük mücadeleci çevreler bu sendika liderliklerinden en uzak olan çevrelerdir.
Bu hareketin ta ilk başından beri en büyük sorunu, hareketi destekleyen kitlenin araba ile geçerken sarı yeleklileri desteklemek amacıyla korna çalmakla sınırlı kalmasıdır. Bu hareket devam edecek mi ? Şiddet olayları yaşanacak mı ? Böyle bir şey olursa, bunun hareket üzerine etkileri ne olur ve hükümetin siyasetini nasıl etkiler ? Tüm bunları önümüzdeki günlerde göreceğeyiz.
Macron seçildiğinden bu yana bizler bu iktidarın istikrar görüntüsünün gerçeği yansıtmadığını

fikrini savunuyoruz. Macron, iktidar değişikliği konusuna bir çözüm getirdi. Ama onun iktidarı sadece büyük burjuvaziye hizmet veriyor ve bu siyaseti kitlelerin kriz nedeniyle yaşadığı sorunlara çözüm getiremeyeceği gibi uyguladığı siyaset bu krizi daha da derinleştiriyor.
Bu yaklaşımı bizler ta başından beri yapıyorduk ve bu bugün artık bir gerçektir. Hükümetin düşme olasılığı hızlı bir şekilde gelişti ve bugün ise siyaset yorumcuları bunun olasılığının ciddi olduğundan söz ediyorlar.
Siyasi kriz artık gündemdedir ve gayet de derindir. Hükümet şimdi yeniden ortalığı yatıştırsa da bu kriz devam edecektir. Macron artık kitlelerin gözü önünde iyice yıprandı ve bu nedenle de burjuvazinin ona olan güveni de sarsıldı.
Mülk sahipleri ve burjuvazi için Macron artık görevini yerine getiremiyor. Bundan 18 ay önce Macron büyük burjuvazinin , banka sahiplerinin vb. çok hoşuna gidiyordu. Ama şimdi Macron küçük bir olay için, akaryakıt zammı için ülkeyi ateşe verdi ve bu nedenle de burjuvazi artık ondan eskisi kadar memnun değil.
Burjuvazinin istediği, ona hizmet veren siyasi personelin toplumu iyi yönetip düzeni iyi korumasıdır. Yani zenginler için olan bir siyaseti uygulamasını becermesidir. Şimdi ne görüyoruz : Macron'u ilk başlarda destekleyen Royal (Hollande'ın eski eşi), Hollande ve Cohn-Bendit gibi kaşarlanmış siyasetçiler, Macron'un kendini çok beğenmiş olduğunu ve gerektiği zaman geri adım atmasını bilemediğini, gibi yorumlar yapıyorlar ve de bu da şüphesiz burjuvaların da görüşüdür.
Bu kriz burjuvazi için gerçekten endişe vericidir, çünkü Macron'a karşı ifade edilen güvensizlik ayni zamanda devlete karşı da oluşmaya başladı. Hem Macron'nun hükümetine hem de devlet kurumlarına karşı endişeyle bakılıyor. 1 Aralık'ta yaşanan şiddet olaylarına, vurup kırmalara, polislerle olan kavgalara rağmen sarı yeleklilerin büyük bir çoğunluğunun bunu anlayışla karşılamaları ve kabullenmeleri ve de üstelik harekete geçen kitlelerin çoğunluğunun da onaylaması, kitleler arasında önemli bir bölümün devlete karşı mesafa koymasını gösteriyor.
Muhalefetin tümü (aşırı sağ, sağ, SP, LFI, FKP…) Macron'a karşı çok sert tavır aldı. Önce Dupont-Aignan ve Wauquiez (sağcı liderler) sarı yelek giydiler, Hollande ise sarı yelekliler ile fotoğraf çektirmekten ve onu koltuğundan eden genç rakibinden intikam almasından mest olmuş görünüyordu. İntikam böyle birşeymiş ! İşte Hollande bunun tadına bakıyor.

Şimdi, ülkedeki bütün politikacılar Macron'a ders veriyorlar. Buna, şu veya bu dönemlerde iktidarda bulunmuş ve bundan dolayı da bu durumdla ilgili büyük sorumlulukları olanlar da dahildir. Bunların hepsi de bu sosyal patlamaya karşı bir çözümleri olduklarını iddia ediyorlar.

Macron'a karşı hep birlikte karşı olup sarı yeleklileri desteklemek, onları anlayışla karşıladıklarını söylemek sadece bir görüntüden ibarettir. Bu harekete katılan militanlar arasında çok farklı çevrelerden gelenler olduğu için, onu şu veya bu yöne çekmeye çalışanların olmasına yol açıyor. Hareket hükümetin vergi siyasetine karşı sınırlı kaldığı ve burjuvaziye saldırmadığı müddetçe her parti kendi siyasetini öne çıkarmaya çalışıyor.

Ama tüm bunlara rağmen muhalefet partilerinin hepsi de kendilerini burjuvaziye karşı sorumlu hissedip topumsal barış çağrıları yapıyorlar. Macron'u veya İçişleri bakanını istifaya çağırmak veya Meclis'i fest edip yeni seçimler istemek radikal görünebilir. Ama tüm bunların hedefi sokaktaki mücadeleye son verip olayı düzen çerçevesi sınırlarına geri getirmektir.

Bu hareketin hangi yöne ağırlıklı olarak gideceğini şimdiden söyleyebilmek çok erkendir. Bu hareket siyasi olarak hangi yöne evrilecek ? Bazı sarı yelekliler bir siyasi parti oluşturmak istiyor. Hatta aralarından bazıları Avrupa seçimleri için bir liste oluşturmak istediklerini açıkça belirttiler. Ama bu hareketin bir resmi temsilci oluşturmaktaki güçlükleri göz önünde bulundurulduğunda böyle birşeyine zor olacağı görülüyor. Tabi ki imkansız da değil. İtalya'da 5 Yıldız Hareketi örneği vardır. Çok eğilimli olmasına rağmen bu hareket 2009'dan sonra Beppe Grillo etrafında toparlandı. İlk başlarda Grillo hiç de militan falan değildi. Sadece bir komik ve televizyon olayı idi. Yani bir hareketin oluşması bazı çok şaşırtıcı olabilir.

İspanya'da 2011'de oluşturulan 15M (Öfkeliler) hareketi Podemos'u kurdu. Bu hareket şüphesiz sarı yeleklilerden daha kitlesel idi ve sol eğilimlidir. Sarı yelekliler arasında en alt seviyelerdike temeller üzerinde, yani geneleksel partileri dışlayan bir çizgide bir oluşum olasılığı

olanak dışı değildir.

Diğer bir olasılık ise harket çelişkili siyasi baskılar altında kalarak tamamen dağılabilir de. Medyada görüldüğü gibi tüm muhalif partiler bu hareketi alet olarak kullanıp kendilerine çekmeye çalışıyor. Bu olay sadece televizyon kanallarıyla da sınırlı değildir ! Bu hareket kendiliğinden bir harekettir söyleminin gerçekten neyi içerdiğini anlamak gerekir. Sarı yelekliler hareketi içerisinde bir sürü siyasi etkiler bulunuyor. Aşırı sağ ta başından beri bu hareket içerinde yaygın bir şekilde vardır. Bu hareketin bazı girişimleri Fransa Ayağa Kalk (DLF, sol eğilim) veya Ulusal Birlik (UB, aşırı sağ eyilim) aracılığıyla yapıldı. Bunun somut örneğini 20 Kasım günü Somme eyaletinde sarı yeleklilerin bir kamyon içerisinde gizlenmiş bulunan kaçak göçmenleri teşhir etmeleri ile ve bundan dolayı da övünmeleriyle gördük. Bu milliyetçilik, Marakeş (FAS) anlaşmaları sonucu Fransa'nın sınırlarını yabancı göçmenlere açma zorunluluğunu getirmesiyle zirve yaptı. Sarı yeleklilerin çoğu sonuç itibarıyla göçmen düşmanı söylemlere katılmadı. Eylemlerde Fransız bayrağının hep öne çıkarılması olayını aşırı sağa mal etmek de doğru değil. Çünkü bunlar çoğu zaman FKP'nin, Boyun Eğmeyen Fransa (LFI) veya sendikacıların işidir. Bu özellikle kamu hizmetleri konsunda yapılan vurgularda öne çıkıyor.

Bu hareket içerisinde bir mücadele yaşanıyor ve bu da toplumda var olan bölünmeleri yansıtıyor. Bunun sonucunda kim yararlı çıkacak ? Melenchon mu yoksa UB mi ? Bu hareket binlerce kadın ve erkeğe kitlesel eylemlere katılma hevesini verdi, ama diğer yandan yarın ırkçı ve yabancı düşmanı aşırı sağcı militanların etkisiyle göçmenlere veya işçi hareketine karşı olan komando gruplarının oluşmasına da yol açabilir. Bu hareketi genel olarak çok sempatik buluyoruz, çünkü hareket içerisinde mücadele eden emekçiler ve bizimle rahatça konuşan insanlar buluyoruz. Ama onların çoğunluğu genellikle bizimle değil başka akımlarla ve de bir sürü ön yargılar taşıyanlarla içlidışlıdırlar.

Mücadelelerin yükseldiği dönemlerde devrimci fikirlere olduğu gibi gerici fikirlere de ilgi artıyor. Gidişat önceden belirlenmiş değil. Bu bir mücadele sonucu belirlenir. İşte bu ortamda, gücümüz çok sınırlı olsa da olsa görevimiz emekçilere olayların yönünü değiştirecek bir siyaset önermektir.

Sarı yelekliler hareketi sosyal olarak çok farklı çevreleri kapsıyor : bu hareket içerisinde Fransa'nın taşra bölgelerinde yaşayan emekçiler, emekli emekçiler, işsizler ve çok sayıda zanaatkarlar, kendi işsahipleri olanlar, bağımsız çalışanlar ve çiftçiler bulunuyor. Bunlara ek olarak birçok küçük kentte yaşayıp ulaşım için motor kullananlar. Bunları ise sosyal olarak sınıflandırmak zordur. Çünkü sosyal konumları bölge ve kentlere göre çok değişiyor. Bunu eylemlerin yapıldığı yol kavşaklarında çok kolay görüyoruz.

Bu hareket içerisindeki proletarya ise genellikle çok dağınık olup temel olarak küçük işyerlerinde çalışıyor, genellikle sendika üyesi olmayıp ilişkileri daha çok zanaatkarlar ve küçük esnaf çevreleriyle sınırlıdır ve de hayat seviyeleri onlarınkine benziyor. Kuaförlerin, çiçekçilerin, inşaatlarda çalışan meslek sahiplerinin hayat seviyeleri asgari ücretle çalışan ücretlilerinden daha iyi değildir. Hatta kendi hesabına çalışanların çoğunun hayat seviyesi daha da düşüktür.

Bizler, sarı yelekli emekçilerin sınıf bilincine erişmesi ve kendi isteklerinin bu temellerde olduğu bilincine ulaşması için mücadele ediyoruz. Yani bizler, NPA (Anti Kapitalist Parti) gibi « öfkeleri birleştirelim » çağrısında bulunmuyoruz. Bizler bunların bir ayrımını yapmak taraftarıyız. Çünkü bizler sömürülen emekçiler ile küçük patronların mücadele dinamiklerinin ayrı tutulmasının taraftarıyız. Ayreten bizler RN'nin (aşırı sağın) önerdiği siyasete karşı bizlerin sınıf siyasetini önerme taraftaryız. FN hiçbir zaman kapitalistlerin sorumluluklarından ve ücret zamları ve de istihdam sahaları açmak için patronların karlarına dokunmak gerektiğinden söz etmiyor. İşte bu nedenlerden dolayı bizler sarı yelekliler değiliz. Tabi ki onları destekliyoruz. Bizim isteğimiz sarı yeleklilerin Macron'a geri adım attırması ve de bunun tüm emekçilerin bir zaferi olarak algılanmasıdır. (25.12.2018)

Güncel... Güncel... Güncel...

Yemen: insani bir facia ortamında yapılan pazarlıklar

13 Aralıkta İsveç'te, Suudi Arabistan'ın desteklediği Yemen hükümeti ile ona karşı savaşan Huti milisleri arasında bir barış anlaşması imzalandı. Sonuç olarak da Yemen'in en büyük limanı olan Hudeyde'de bir ateş kes anlaşması oldu. Ama buna rağmen hafta sonu, son ayların cephesinin en büyük sınırı olan bu kentte çatışmalar ve hava bombardımanları devam etti.

Sonuç itibarıyla ateşkes Salı 18 Aralık'tan sonra geçerli olacaktı. Ne iki düşman tarafı ne de bu görüşmeleri yöneten BM temsilcileri bu ateş kesin sürebileceğine inanmıyorlar.

Bu savaş Yemen halkı arasında en az 50 bin kişinin ölümüne ve de BM'nin verilerine göre günümüzdeki en büyük insani felakete yol açtı. Bu savaş 4 yıldan beri devam ediyor. Yani Eylül 2014'te Başkent Sana'nın Kuzey bölgesinde bulunan Hutiler tarafından alınmasından beri devam ediyor. Hutilerin hedefi, Suudi Arabistan'ın ve ABD'nin el altından desteklediği ve 2012'de iktidara gelen Başkan Mansur Hadi'yi devirmekti. Çünkü ABD Arap Baharını Yemen'e de yaymak istiyordu. Sonra da, 25 Mart 2015'de Suudi prensi Muhammed Bin Salman Huti isyanını birkaç ayda ezebileceğini düşünerek Fırtına askeri harekatını başlattı.

O zamandan bu yana ise Suudi Arabistan bu savaşın bataklıklarına gömüldü. Ama her ne kadar da ABD liderleri, bölgedeki en büyük müttefikleri Suudileri ta başından beri askeri olarak desteklese de bataklıklara saptanma olayı ABD'nin başını ağrıtıyor. ABD'nin Devlet Bakanı yardımcısı ve ABD'nin Körfez ülkelerinden sorumlu olan Timothy Lenderking, ABD kongresinin bazı senatörlerin Suudi prensinin bazı girişimlerini eleştirmesine yanıt olarak yeniden desteklerini tazeledi.

Bu savaş Yemen'i kaosa sürükledi. Ülke bölünerek, Kuzey'de Hutilerin denetimi altına geçti ve diğer bölgeler resmi Yemen ordusu ile, aralarında El Kaide'ye bağlı olan askeri milisler de dahil, aşiretlere bağlı olan farklı milislerin denetimi altına geçti. Örneğin Mukalla limanı 2016'dan beri El Kaide milislerinin denetimi altındadır. Her ne kadar da El Kaide cihatçıları, Suudi Arabistan'ın müttefiki Birleşik Arap Ülkeleri askeri güçleri karşısında gerilemiş olsalar bile kaos devam ediyor ve bu kaos Suudi Arabistan'ın en büyük düşmanı olan İran da dahil diğer bölge ülkelerine de yayılma tehlikesini taşıyor.

Yemen bulunduğu coğrafya nedeniyle çok stratejik konuma sahiptir, çünkü o dünya petrollerinin dörtte birinin ve dünya ticaret hacminin yüzde 10'nu oluşturan eşyaların geçtiği boğazı kontrol ediyor. Bu nedenle de Yemen'in yanıp tutuşmasının devam etmesi büyük petrol gruplarının işlerine darbe vuruyor. Her ne kadar da bu savaş ayni zamanda ABD'ye, ölüm saçan silah tüccarlarına Suudi Arabistan ile 110 milyar dolarlık bir Pazar sunmuş olsa da durum değişmiyor.

Ne Trump ne de hiçbir emperyalist lider yarattıkları veya büyümesine katkıda bulundukları bu durumu kontrol edemiyorlar.

Aldıkları kararların Yemen halkına karşı yarattığı felakete gelince, bu onların hiç ama hiç umurlarında değil.(21.12. 2018)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı-: 10 TL/ 5 Pound.